

**R. P. Fr. Ioannis Poncii, Corcagia-Hiberni, Ordinis Ff.
Minorvm, Sacræ Theologiæ Lectoris Ivbilati, Olim in
Collegio Romano S. Isidori Primarij Professoris;
Philosophiæ Ad Mentem Scoti Cvrsvs Integer**

Poncius, Joannes

Lugduni, 1659

3. Vtrum inter materiam, & formam quando vniuntur, detur duplex vnio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95688](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95688)

Deinde non est vlllo modo incompatibilis cum alia forma in materia, si eodem modo alia forma est, in materia ac ipsa est: sed in casu posito essent eodem modo in materia iuxta aduersariorum sententiam, quia vna non esset nisi per hoc quod esset indistans à materia sibi disposita: sed altera esset indistans ab eadem materia; & consequenter negatio formæ prioris non requiritur vt alia sit vnita materiæ simpliciter.

24. *Probat*ur tertio, declarando conclusionem: possumus philosophari de duabus indistantiis seu præsentibus intimis localibus, de vna quidem; quæ haberet talem rationem, vt ea posita non posset vnum ex rebus indistantibus moueri localiter, quin altera moueatur: de alia vero, quæ haberet talem rationem, vt poneret quidem res indistantes, sed taliter tamen, vt ab agente loco motiuo vt sic posset vna ex illis rebus moueri loco, quin altera res moueatur. Et hæc duæ indistantiæ habentur de facto, vna quidem inter Angelum & corpora, quibus est præsens, & inter duo corpora penetrata; altera vero inter materiam & formam, subiectum & accidentia. Ex illis verò prima non solum habet virtutem faciendi res indistantes localiter, sed etiā vniendi physice, vt patet; secundo solum habet virtutē faciendi res indistantes præcise.

25. Hoc supposito, quæro ab aduersariis, quando dicunt materiam & formam vnitri per indistantiam ac dispositiones, siue tanquam per vnionem, siue tanquam per conditionem sine qua non; an loquantur de indistantia primi generis, an secundi. Si de secunda, manifestum est quod falsa sit eorum sententia, quia vnio physica est talis naturæ vt vnum ex vnitatis nequeat localiter moueri, quin alterum moueatur. Quamuis autem formæ essent indistantes indistantiæ secundi generis, vnum ex ipsis posset moueri localiter altero non moto: ergo non vniuntur physice posita tali indistantiæ. Si vero loquantur de prima, in re conueniunt nobiscum, quia illa vnio, quam nos superaddimus, in re est talis indistantiæ: facit enim materiam & formam indistantes sic, vt vna nequeat moueri localiter, quin altera moueatur; nec in hac conclusione negamus, quin vnio consistat in tali indistantiæ: sed quod negamus est, quod non eo ipso præcise quo materia & forma sint indistantes localiter secundum conceptum præcise indistantiæ, habent esse vnita. Quod sic probo: haberent esse indistantes distantia secundi generis, sed non haberent esse vnita: ergo non sufficit quod sint indistantes præcise.

Dices: Indistantia est quid negatiuum, est enim negatio distantia, ergo non possumus tenere, quod vnio sit indistantia vlllo modo.

Respondeo primo, distinguendo antecedens: indistantia quæ solum habet rationem indistantiæ, transeat; quæ non solum sit indistantia: sed etiam vnit, nego antecedens & consequentiam.

Respondeo secundo negando antecedens vniuersaliter, neque enim à sola negatione habetur esse indistans, sed ab aliquo positivo, ad quod sequitur negatio: sicut enim ipsa distantia habetur à positivo, ad quod sequitur negatio præsentia, ita præsentia est quid positivum, ad quod sequitur negatio.

CONCLUSIO II.

Vnio est respectus extrinsecus adueniens, & non extrinsecus absolutus substantialis aut accidentalis. Hæc est Doct. 3. d. 1. quæst. 1. cum suis communiter contra Thomistas & recentiores admittentes vnionem realiter distinctam à materia & forma, & probatur ex iis, quæ diximus questione prima de sex vltimis prædicamentis.

Obiicies primo: sequeretur quod materia & forma non vniuntur substantialiter, sed accidentaliter, quod est absurdum.

Respondeo distinguendo sequelam: id est, non vniuntur nisi mediante accidente, tanquam ratione formali vniendi ipsa, concedo sequelam, nec hoc est absurdum: id est, non ita vniuntur vt facerent vnam per se substantiam nego sequelam, hoc enim esset absurdum.

Dices vnionem intrinsece includi in aliquo compositio-

to: ergo, si sit accidens, aliquod accidens per se intrinsece includitur in substantia, quod videtur absurdum.

Respondeo distinguendo antecedens: tanquam pars intrinseca eius, nego antecedens; tanquam causalitas partium, aut vinculum ipsarum, concedo antecedens, & similiter distinguo consequens.

Dices: Vnio materiæ & formæ vocatur communiter substantialis, & actio, qua producitur, vocatur etiam substantialis: ergo vnio non est accidens, sed quid substantiale.

27. *Respondeo* negando consequentiam, quia vnio & actio illa vocantur substantiales, non quod vnio intrinsece sit substantia, sed quod ad eius productionem sequatur vna per se substantia, nempe homo aut aqua; & posset etiam vocari substantialis ad differentiam vnionis qua vnitur accidens subiecto, quia vnio materiæ cum forma habet pro vtroque extremo substantiam, quod non est verum de vnione qua vnitur accidens.

Dices denique: vnio debet esse proportionata composito: ergo si compositum sit substantia, vnio debet esse substantialis.

Respondeo distinguendo antecedens, id est, sufficiens ad copulandas partes eius, concedo, & nego consequentiam; alio modo, nego antecedens.

28. *Obiicies secundo:* vt copuletur partes integrales substantiæ, præter relationem vnionis ponenda sunt indiuisibilia positiua & absoluta & substantialia: ergo vt copulentur materia & forma, præter relationem vnionis debet poni aliquid substantiale positiuum.

Respondeo, quidquid sit de antecedenti, negando consequentiam, quia partes integrales ita copulantur, vt possint esse non obstante sua copulatione extra se inuicem & non tangunt se inuicem immediate vt quod, secundum aduersarios, & consequenter debet necessario assignari aliquid aliud, quod tangant vt quod immediate, quod non est relatio, vt patet: materia autem & forma immediate se tangunt vt quod, & non mediante aliquo tertio, nec possunt esse extra se inuicem, dum coniunguntur; unde non est idem de ipsis dicendum & de partibus integralibus. Adde, argumenta quibus probantur indiuisibilia positiua & absoluta in continuo, non currere in proposito, & consequenter non hic concludere, licet ibi concludant.

29. *Obiicies vltimo:* si esset quid respectuum extrinsecum adueniens, deberet pertinere ad aliquod ex sex vltimis prædicamentis: sed non potest assignari ad quod pertineat, ergo.

Respondeo negando minorem, vel enim vnio materiæ, pertinet ad prædicamentum Passionis, & vnio formæ ad prædicamentum Actionis, vt insinuat Doct. 4. d. 10. qu. 1. propter proportionem, quam habet causalitas materiæ, quæ est eius vnio, cum respectu passionis: quod omnis transmutata ad agens, & proportionē res quamuis causalitas formæ, quæ est etiā eius vnio, cum actione agentis, vt transmutatur: nam forma agit formaliter in materia, eam transmutando formaliter sicut efficiens transmutando ipsam efficienter, & consequenter materia aliquo modo patitur à forma. Et sane hæc est vna ex rationibus, cur materia dicatur esse potentia, & forma actus. Vel vt ait Bassolus. 4. d. 12. qu. 1. & æque probabiliter putat *Mastrins*, spectat vtraque vnio ad prædicamentum Habitus, quia per vnam dicitur materia habere formam, & per alteram forma haberi à materia. Vera autē resolutio dependet ab acceptione habitus vt sic, & actio nis ac passionis vt sic. Contra vero Bassolum nihil magis video virgere, quam quod si debet vnio materiæ dici esse de prædicamento habitus, quia per eam materia habet formam; similiter Vbi posset in eo poni, quia per ipsum non habet locum; aut saltem per vbi actiuum locus dicitur habere rem locatā: sed hæc res est parui momenti.

QVÆSTIO III.

Virum inter materiam & formam, quando vniuntur detur duplex vnio.

30. *S*upposito ex resolutione quæstionis præcedētis, quod detur aliqua vnio media inter materiam & formam,

Vnio est respectus extrinsecus adueniens, & non extrinsecus absolutus substantialis aut accidentalis. Hæc est Doct. 3. d. 1. quæst. 1. cum suis communiter contra Thomistas & recentiores admittentes vnionem realiter distinctam à materia & forma, & probatur ex iis, quæ diximus questione prima de sex vltimis prædicamentis.

Ad quod prædicamentum pertinet vnio.

formam, qua vniantur, sequitur statim controuersia alia, an solum sit inter illa vna vnio, quæ aut subiectaretur immediate in materia & forma simul; aut in materia sola, & terminaretur ad formam; aut in forma sola, & terminaretur ad materiam; an vero sint duæ vniones, vna subiectata in materia, & terminata ad formam; & altera subiectata in forma, & terminata ad materiam.

Prima sententia ait vnam tantum vnionem inter illas interuenire. Hæc est *Suarij disp. 15. Met. sect. 9. Complutensium disp. 6. quest. 3. Ruyi 1. Physic. tract. 2. quest. 6. Auerse quest. 18.* ex quibus *Suares* statuit eam in sola forma, *Ruyius* & *Auerse* in sola materia, *Complutenses* in vtraque.

Secunda sententia requirit duplicem vnionem, & est *Scoti 2. d. 1. q. 5.* & alibi sæpe, quem præter suos sequuntur. *Hurtadus disp. 5. sect. 7. Amicus 2. Physic. tract. 11. quest. 10.*

CONCLUSIO.

31. Datur inter materiam & formam componentes totum duplex vnio, vna in materia terminata ad formam, altera in forma terminata ad materiam. Hæc est iuxta secundam sententiam contra primam.

*Probat*ur: quotiescumq; sunt aliqua, quæ denominantur relative ad se inuicem denominatione mutua eiusdæ rationis, si ponatur relatio in vno extremo ad dandam illam denominationem, debet etiam poni alia in altero extremo, si sit capax eius; sed materia & forma, quando componunt compositum, denominantur relative ad se inuicem denominatione eiusdæ rationis, materia enim dicitur vniri formæ, & forma dicitur vniri materiæ: ergo si in alterutra ex ipsis ponatur relatio, quandoquidē altera etiam sit capax, debet poni alia relatio in illa altera: sed non potest poni vnus respectus in vtraque, tum quia accidens vni numero nō potest subiectari in duobus subiectis realiter distinctis naturaliter, tum quia si ponetur vnus respectus vnionis in illis, deberet ille respectus referre illas vnitas alicui alteri termino, neque enim potest habere respectus pro termino suum subiectum.

*Probat*ur maior huius discursus, tum quia hac ratione, quando sunt duo similia sibi inuicem, si vnum ex ipsis dicatur simile per vnum respectum superadditum, & alterum etiam dicitur simile per alium respectum; tū quia non esset maior ratio cur poneretur in vno vnus respectus subiectiue, quam alius in altero; quotiescumq; autē aliqua forma est ponenda in aliquo subiecto, & non est maior ratio, cur ponatur in vno quam in alio, debet poni in vtroque, aut si non possit poni in vtroque, debet vna in vno, & altera in altero poni, si id fieri possit.

32. *Dices cum Arriaga*, contra primam probationem maioris, disparitatem esse inter similia & vnitas, quod vnitas sint in eodem loco, similia vero sint in diuersis.

Contra, quia non ex eo, quod similia sint in diuersis locis, ponuntur plures relationes; nam si poneretur vnica tantū relatio ex parte vnus extremi per possibile aut impossibile, adhuc essent similia, licet essent in diuersis locis; sed ex eo quod non sit maior ratio, cur vna poneretur in vno quam altera in altero: sed non est maior ratio, cur vna vnio poneretur in vno ex vnitis, quam altera in altero, licet sint eodē loco: ergo disparitas nulla est.

Dices secundo cum eodem disparitatem esse, quod extrema similitudinis sint omnino eiusdem rationis, & consequenter non esse maiorem rationem cur similitudo ponatur potius in vno quam in altero, vnde duplex debet poni; extrema vero vnionis Physicæ de qua loquimur, sunt diuersæ rationis, & propterea posset excogitari ratio, cur in vno potius posset poni quam in altero.

33. *Contra*, quia licet extrema similitudinis sint eiusdem rationis, verbī gratia, duo alba; tamen extrema similitudinis sunt diuersæ rationis, verbī gratia, albū & nigrū; & tamen hoc non obstatē duæ relationes ponuntur in illis, nec potest excogitari ratio; cur in vno potius quam in altero debeat poni relatio: ergo idem dicendum de extremis vnitis non obstatē distinctione eorum; & consequenter disparitas *Arriagæ* non est ad rem.

Confirmatur, quia omnis relatio habet correlationem

sibi correspondentem in termino, si nihil obstat: sed nihil obstat, quod relatio vnionis posita in materia habeat aliam correlationem sibi correspondentem in forma, quæ est terminus eius, & nihil obstat quo minus, si dicatur esse in forma, habeat aliam correlationem sibi correspondentem in materia; ergo sunt duæ relationes vnionis inter materiam & formam, vna subiectata in materia ac terminata ad formam; altera subiectata in forma & terminata ad materiam; quæ duæ relationes sint sibi inuicem correlationes.

Dixi autem in maiori, si nihil obstat, quia potest aliquādo interuenire impedimentum vel ex incapacitate termini, & sic in mysterio Incarnationis vnio hypostatica subiectata in natura humana non habet aliā correlationem sibi correspondentē in Verbo diuino, qui est terminus eius, quia Verbum propter immutabilitatem nō est capax nouæ entitatis sibi inherētis. Vel etiam impedimentum potest esse ex defectu rationis fundandi, & ob hunc defectū in pariete viso non est relatio vlla, neque forma correspondēs visioni, quæ ponitur in oculo, & per quam oculis refertur, vt videns ad parietem.

34. Addunt aliqui ad hæc, quod et si vna vnio subiectata in materia sufficeret, vt forma vniretur materiæ; nō tamē sufficeret vt vniretur intrinsece: debet vniri intrinsece: ergo debet poni alia relatio vnionis in forma.

Confirmant, quia ex difficultatibus maioribus mysterij Incarnationis est, quod natura humana possit intime vniri Verbo, faciendo cum ipso vnum per se suppositū, absque hoc quod Verbum habeat vnionem in se subiectatam, per quam vnatur intime naturæ: ergo non debet asseri, quod id contingat in naturalibus, quoties vniantur materia & forma.

Verum hæc probatio parū aut nihil roborat conclusionem; nam si intelligatur per vnionem intrinsecā formæ, quod forma vnatur per vnionem in se subiectatā, manifeste petitur principium; id enim est, de quo queritur, & quod negatur ab aduersariis. Si autē intelligatur per vnionem intrinsecā, quod intime coniungatur materiæ sic, vt vbiūque sit materia, ibi sit forma, & vbiūq; sit forma, ibi sit materia adæquata eius, falsum est, quod nō vniretur forma materiæ intrinsece per hoc, quod poneretur vnica vnio in materia, per quam vniretur formæ. Nec sanē est vlla difficultas, quod Verbū cōstitueret vnu per se cū natura humana absque vnione in se recepta, modo ponatur vnio in natura ad ipsū; sed difficultas summa est, quomodo posset vlla ratione terminare talem vnionē naturæ, ex qua sequeretur ex ipso & natura vnu suppositū, quod simul esset Deus & homo, nec ad hanc augendam aut diminuendā facit, quod recipiat ipsammet nouam vnionem, aut quod nō recipiat.

35. *Obiicit primo*: Altera vnio esset superflua, quia eo ipso quo materia vniretur formæ, forma vniretur etiam materiæ, quamuis non haberet alteram vnionē.

Confirmatur, quia vnica vnio vnit naturam humanam sufficienter cum Verbo diuino: ergo vna sufficit ad vniendam materiam & formam.

Respondeo negando sequelam, & distinguendo eius probationem; ita vtraque vniretur per modum subiecti, nego; ita vna vniretur per modum subiecti, & altera per modum termini, concedo.

Et si quæras, cur sit necesse, quod vtraque vnatur per modum subiecti.

Respondeo, quia est eadem ratio de vno atque de altero, & potest vtraque sic vniri.

Dices: Quamuis esset eadem ratio ex vtraque parte, tamen Deus posset determinare in qua deberet produci, sicut si essent duæ causæ applicatæ materiæ; & non esset maior ratio, cur vna ageret in ipsam quam altera, nec vtraque simul ageret, Deus determinaret, quæ causa ex ipsis deberet agere.

Respondeo, quidquid sit, vtrum Deus posset determinare vnam ad recipiendam vnionem præ altera, de facto non esse dicendum quod ita determinet, quandoquidem posset poni conuenienter in vtraque, quia non est necesse recurrere ad determinationem causæ primæ, nisi quando haberetur

habetur talis indeterminatio ex parte causæ secundæ, quæ non possit nisi per causam primam tolli. Illud autem exemplum de duabus causis non est simile, quia, ut supponitur, illæ duæ causæ non possent simul agere, sicut posset materia & forma simul recipere vnionem.

Ad confirmationem respondeo negando consequentiā, quia Verbum diuinum non est capax nouæ entitatis. Et confirmatur hæc responsio, quia quamuis Verbum diuinum sit simile vel dissimile creaturæ, non per relationem aliquam realem in ipso repperam ad creaturam, sed potius propter relationem similitudinis aut dissimilitudinis, quam habet creatura ad ipsum, non tamen vna creatura dicitur alteri creaturæ similis aut dissimilis, nisi à relatione in seipsa recepta; ergo quamuis Verbum diuinum diceretur vnicum creaturæ, non per vnionem in se ipso receptam, sed per hoc quod terminet vnionem creaturæ non tamen debet dici, quod vna creatura vniantur alteri, nisi habeat relationem vnionis in seipsa receptam.

37. *Obiicies secundo*, Vnio adæquata materiæ & formæ est illud, quo coniunguntur inter se: sed per vnicam vnionem sufficienter vniantur: ergo per vnicam vnionem adæquate vniantur.

Respondeo distinguendo maiorem: ita ut vtrique vniantur per modum subiecti, concedo; ita ut vtrique non sic vniantur, nego maiorem; & distinguo similiter minorem; priori modo, nego, posteriori, concedo.

Obiicies tertio, Partes continui copulantur vnico termino communi, & non duplici: ergo similiter dicendum est de materia & forma.

Respondeo, quidquid sit de antecedente, negando consequentiā; quia ille terminus communis quo copulantur partes continui, non debet esse subiectatus in partibus copulatis; sed solum debet intercedere inter illas, & præterea est quid absolutum: vnio autem debet subiectari in rebus vnitis per ipsam, aut in aliqua ex illis, & est quid respectuum.

38. *Quæres primo*, vtrum inter animam rationalem & corpus debeat etiam poni duplex vnio.

Respondeo affirmatiue, eadē enim est ratio hic & alibi.

Dices: Vnio subiectata in anima non posset esse spiritalis ex eo, quod esset diuisibilis, nam haberet terminum diuisibilem, scilicet corpus, nec posset esse materialis cum subiectaretur in anima spiritali, nec posset esse spiritalis & materialis simul, quia hoc repugnat in re saltem non composita.

Respondeo illam vnionem esse spiritalem, & etiam diuisibilem, neque repugnat spiritalitati talis diuisibilitas, quæ non petat habere diuisibile subiectum, ut alias ostendam in libris de anima.

Alij dicunt vnionem illam eo quod spiritalis sit, esse indiuisibilem. *Contra*, quia non eadem numero vnione vnitur anima pedi & capiti, quandoquidem posset esse vnio eius ad caput sine vnione ipsius ad pedem, ut patet in homine, cui abscinderetur pes: ergo vnio totalis animæ ad corpus habet partes, secundum quarum vnā vnitur capiti, verbi gratia, & alteram pedi.

Respondent ipsi negando antecedens, dicunt enim quod, quando fit vt aliqua pars corporis non informetur ab anima, tota vnio animæ tollitur, & vnio noua producit, qua vnitur partibus, quas informat: & similiter dicunt quod, quando aliquam partem de nouo informat anima, vt verbi gratia, in nutritione tollatur vnio præcedens, & eius loco ponatur alia indiuisibilis vnio, qua vnitur & partibus præexistentibus & parti per nutritionem acquisitæ.

39. *Sed contra*, quia inde sequeretur quod destrueretur homo pro quolibet instanti, pro quo auferretur ab illo vlla pars corporis, & quo acquireretur vlla pars corporis per nutritionem; quod est absurdum. Probatur sequela, quia tum destruitur homo, quando tollitur vnio totalis animæ eius ad corpus. Nec refert quod succedat alia vnio, quia ad conceptum destructionis nihil aliud requiritur quam quod tollatur vnio, siue alia succedat, siue non; & certe *Scotista* tenentes hanc, viam parū sunt consentanei Doct. & multum patrocinantur Thomistis

in alia difficultate, vbi inferimus contra eos, quod si materia haberet existentiam à forma, toties quoties reciperet nouam formam, destrueretur & annihilaretur, vt facile consideranti patet. *Præterea* & præcipue, si potest saluari sine inconuenienti, quod tota hominis vnio non pereat ad acquisitionem aut perditionem cuiuslibet partis, sine dubio id conuenientius fit, & aduersarij non nisi necessitate compulsi asserunt oppositum; sed id potest fieri sine vllō inconuenienti tenendo vnionem esse diuisibilem, ergo id debet teneri.

40. *Quæres secundo*, vtrum vniones partiales, quibus partes formæ vniantur cū partibus materiæ, aliis vnionibus inter se vniantur. *Respondeo* omnes vniones partiales, quæ possunt esse sine se inuicem, si secundū se vniantur, inter se vniri per vnionem à se distinctam, qua alias non posset saluari quomodo haberent de nouo denominationem vniti. Dixi *secundum se*, quia forte de facto non secundum se vniantur inter se, sed tantum ratione subiecti, quatenus scilicet omnes partes subiecti, in quibus subiectantur, inter se vniantur integraliter, hoc enim ipso quo ita fieret, etiam partes vnionis correspondentes illis partibus inter se sufficienter vnirentur sine vlla speciali vnione, quæ secundum se inter ipsas intercederet.

41. *Quæres tertio*, vtrum possit Deus de potentia absoluta ponere vnionem in materia ad formam non ponendo vnionem in forma ad materiam.

Respondeo difficile esse assignare repugnantiam cur id non posset facere, cum sit agens liberum, & vnus respectus non dependeat intrinsece, nec extrinsece ab altero: dicere autem quod sint simul natura, & quod propterea non possint esse sine se inuicem isti duo respectus, non satisfacit: quia vel intelligitur per hoc, quod ita sint simul natura, vt non possint esse etiam supernaturaliter sine se inuicem, & hoc est petere principium: vel intelligitur per hoc, quod sint naturaliter taliter simul, vt non possint naturaliter esse sine se inuicem, & hoc posset esse verum, quamuis supernaturaliter possent esse simul. Si tamen actio & passio, & vbi intrinsecum ac extrinsecum habeant tam necessariam connexionem, vt non possit poni actio sine passione, nec vbi extrinsecum abique intrinseco, cur etiam vnio materiæ & formæ non haberet talem connexionem? Itaque quod de istis dicitur, de his etiam dici debet; ego pro præsentī nihil resoluo.

DISPUTATIO VI. DE COMPOSITO SUB- STANTIALI.

CONSEQVENS est vt post tractatum de principiis intrinsecis corporis naturalis, seu compositi substantialis, iam in hac vltima disputatione libri primi Physicorum de ipso composito agamus.

QVÆSTIO I.

An compositum substantiale distinguatur reatier à suis partibus unitis.

1. *S*uppono tanquam certum, ac ab omnibus admissū, dari compositum physicum constatum ac constitutum ex partibus physicis, nempe ex materia, & forma, quas propterea diximus fuisse principia corporum naturalium compositorum in facto esse.

Si autem queratur cur ex materia prima & forma substantiali sequatur per se vnū compositum, potius quam ex subiecto & accidentē. Ex pluribus rationibus, quæ afferuntur, nulla melior est, quā quod materia & forma sint incompletæ substantiæ, quarum vna est in per se potētia ad alterā, & altera est per se actus ipsius: quod ex dictis de materia & forma colligi facile potest. Accidēs vero nō est per se actus subiecti, siue proximi, quod aliquādo est aliud

An vnio
nes par-
tiales di-
stinctæ
vniantur
inter se.

An possit
poni vnio
in materia
abique
vnione in
forma.

Datur du-
plex vnio
etiam in
homine.

Vnio ani-
mæ est
spirita-
lis.

Cur se-
quatur
vnū per
se ex ma-
teria &
forma po-
tius quam
ex subie-
cto & ac-
cidente.